



του Γιάννη Καρδάρα*

Σε λιγότερες από 3 ημέρες οι Έλληνες πολίτες καλούνται να αποφασίσουν για το αν θα έχουν μία κυβέρνηση της Ν.Δ. ή του ΣΥΡΙΖΑ για την επόμενη ημέρα της 7/7/2019 .

Οι Ευρωεκλογές της 26/5/2019 που διεξήχθησαν κατά την γνώμη μου λανθασμένα με «ατζέντα» εθνικών εκλογών έφεραν την Ν.Δ. πρώτο κόμμα και τον ΣΥΡΙΖΑ δεύτερο με διαφορά περίπου 10%. Το ερώτημα που εύλογα ανακύπτει είναι εάν έχουν κριθεί τα πάντα στην συνείδηση των ψηφοφόρων και επομένως παρέλκει κάθε παράθεση απόψεων και προγραμμάτων των δύο πολιτικών σχηματισμών ή εάν υπάρχουν πολίτες, που ανεξαρτήτως της αιτιολογίας της ψήφου της Ευρωκάλπης ή της αποχής τους, σκέπτονται τα πραγματικά διακυβεύματα και διλήμματα της επιλογής τους για την επόμενη μέρα της 7/7/2019.

Εάν ισχύει η δεύτερη εκδοχή τότε ο πολίτης έχει να επιλέξει μεταξύ δύο διαφορετικών τρόπων σκέψης και δύο διακριτών προγραμμάτων. Παράλληλα ο πολίτης προκειμένου να συγκροτήσει αντικειμενική θέση που οδηγεί στην ψήφο οφείλει να μην γυρίσει στην επανάσταση του 1821. Τουλάχιστον οι παλαιότεροι να θυμηθούν τα πεπραγμένα των 40 χρόνων της μεταπολίτευσης (1974-2014) με την γνωστή «πλαστή ευμάρεια» των μισθών και συντάξεων με τα δανεικά, και το στρεβλό μεταπολεμικό-μεταπολιτευτικό μοντέλο ανάπτυξης με τον θηριώδη Δημόσιο δανεισμό αλλά και την συνεχή μείωση της παραγωγικότητας της χώρας που την συνόδευε και η υπογεννητικότητα. Οι νεώτεροι πολίτες καλούνται να θυμηθούν ένα γιγαντωμένο, άνευ στοιχειώδους σχεδιασμού, Δημόσιο τομέα με τις πελατειακές σχέσεις και τον «θείο από την Κορώνη», τον κρατικοδίαιτο ιδιωτικό τομέα με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό και τους εθνικούς προμηθευτές και εργολήπτες όλων των δημοσίων έργων, καθώς και την ανυπαρξία ενός σχεδιασμού για την παραγωγική ανάταξη της χώρας με φυσικό αποτέλεσμα την οικονομική χρεοκοπία της Ελλάδας αλλά και του θεσμικού της πλαισίου το 2010.

Στα 5 περίπου χρόνια διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ ο πολίτης θυμάται ότι μείναμε μεν στην Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά επίσης θυμάται τις διαψεύσεις των υπεσχημένων, τα λάθη, τις αντιφάσεις και τις ανεπάρκειες του κυβερνητικού σχήματος αλλά όλα αυτά μέσα σε συνθήκες οικονομικής ασφυξίας και ενός σφικτού βρόγχου των δανειστών τουλάχιστον μέχρι τον Αύγουστο του 2018.

Ανεξάρτητα του ότι δεν μπορούν να συγκριθούν τα 40 χρόνια διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ με τα 5 περίπου χρόνια του ΣΥΡΙΖΑ, εν τούτοις ο καλόπιστος πολίτης οφείλει να παραδεχθεί ότι «τα πεπραγμένα» των παραπάνω δύο χρονικών περιόδων έχουν

αφετηρίατον διαφορετικό τρόπο σκέψης και τα διακριτά προγράμματα.

1

Ο ένας τρόπος σκέψης βασίζεται στην λιτότητα και τις ανισότητες, τις ριζικές περικοπές στο κοινωνικό κράτος, τις χωρίς κρατικό ή κοινωνικό έλεγχο πολιτικές για την εργασία και τα επενδυτικά προγράμματα. Έτσι προπαγανδίζεται από την Ν.Δ. η απόλυτη ελευθερία από νομικούς, περιβαλλοντικούς, φορολογικούς, και εργασιακούς περιορισμούς προκειμένου να διατηρηθεί η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων και έτσι υποστηρίζεται, ότι θα αυξηθούν οι «θέσεις εργασίας» και οι «καλύτεροι μισθοί».

Την επαγγελλόμενη από την συντηρητική παράταξη της Ν.Δ. «ισχυρή ανάπτυξη» την ψάχνουμε και δεν την βρίσκουμε στο πρόγραμμα της γιατί για να έχουμε «ισχυρή ανάπτυξη» απαιτείται ένα εντελώς διαφορετικό σχέδιο ή μοντέλο παραγωγικής ανάπτυξης από αυτό που έχουμε όλες και όλοι ζήσει.

Το προτεινόμενο από την Ν.Δ. μοντέλο ανάπτυξης οδηγεί στις κοινωνίες του 1/3 και την φτωχοποίηση των 2/3, ενώ θα κυριαρχήσουν και πάλι οι ατομικές και οι πελατειακές σχέσεις που παραπέμπουν στις γνωστές συνταγές του μεταπολέμου και της μεταπολίτευσης (1950-1974-2000-2010).

2. Ο άλλος τρόπος σκέψης βασίζεται στην κοινωνική αλληλεγγύη, την προτεραιότητα στην υγεία, την παιδεία, την αναδιανομή των πόρων, την δίκαιη μείωση της φορολογίας και όχι την οριζόντια της Ν.Δ., την μείωση της ανεργίας, τον έλεγχο και τον περιορισμό των ανισοτήτων και κυρίως μια ισορροπημένη, λόγω της κλιματικής αλλαγής, βιώσιμη ανάπτυξη αλλά και την διατήρηση της υγιούς επιχειρηματικότητας με την Αναπτυξιακή Τράπεζα. Όλα τα παραπάνω συνδυάζονται με το νέο μοντέλο ανάπτυξης και παραγωγικής ανασυγκρότησης που έχει ανάγκη η χώρα με τη μεταφορά της γνώσης στην παραγωγή. Ο ΣΥΡΙΖΑ δειλά και άτολμα προέβαλε πρώτος την ανάγκη του νέου παραγωγικού μοντέλου και όχι τις «επισκευές του παλαιού» και του πιστώνεται τουλάχιστον η αρχή. Τα 13 Περιφερειακά Συνέδρια στις αντίστοιχες περιφέρειες της Ελλάδας θα μπορούσαν να ήταν η «μαγιά» του νέου αναπτυξιακού προγράμματος της νέας τετραετίας και ο οδικός χάρτης της παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας. Δυστυχώς οι ανεπάρκειες των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ και γενικά οι μνημονιακές αντιξοότητες και το δυσκίνητο Δημόσιο δεν επέτρεψαν να εξαχθούν κωδικοποιημένα συμπεράσματα και να συνταχθεί και να δημοσιοποιηθεί το νέο παραγωγικό μοντέλο που τόσο έχει ανάγκη η χώρα σε συνδυασμό με τον θεσμικό εκσυγχρονισμό της.

Για τις συγκρίσεις του παλαιού (40 χρόνια) με το πρόσφατο (5 χρόνια) ο πολίτης πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι οι ριζικές αλλαγές και οι ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις είναι μία μακρόχρονη διαδικασία που συνοδεύεται με επιτυχίες και αποτυχίες, με προόδους και υποχωρήσεις, μικρές και μεγάλες νίκες και μικρές ή μεγάλες ήττες.

Δεν δίνω άφεση των αμαρτιών, για τις καθυστερήσεις, τις αντιφάσεις, τις ανεπάρκειες, τα πισωγυρίσματα, και για την αλαζονεία του ΣΥΡΙΖΑ που δεν αφουγκραζόταν τους πολίτες, αλλά σήμερα είναι βέβαιο ότι τα στελέχη του είναι πιο έμπειρα και όλοι και όλες έχουμε συνειδητοποιήσει ότι η Ελλάδα χρειάζεται μία εκ βάθρων δομική αλλαγή των θεσμών, αλλαγή του δυσκίνητου Δημοσίου, και κυρίως του παραγωγικού μοντέλου για την ανασυγκρότηση της χώρας. Η αλλαγή νοοτροπιών και τρόπου δουλειάς περιλαμβάνει οπωσδήποτε και τον ΣΥΡΙΖΑ και ας μας επιτραπεί να αισιοδοξούμε γιατί γνωρίζουμε ότι οι αγώνες πάντα συνεχίζονται και έρχεται και κάποια χρονική στιγμή που ωριμάζουν και δικαιώνονται.

Οι πολίτες έχουν την δύναμη να μην γυρίσουν πίσω στα «πεπραγμένα» των 40 χρόνων και να εμπιστευτούν τον ΣΥΡΙΖΑ για άλλη μια τετραετία .

Κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι η πλειοψηφία των πολιτών θα κερδίσει λίγο ή πολύ. Το σίγουρο είναι ότι δεν θα χάσει από μία τέτοια επιλογή. Όμως η χώρα στο σύνολο της, και μόνο ότι δεν θα γυρίσει στα 40 χαμένα χρόνια, είναι σίγουρο ότι θα κερδίσει.

*Γιάννης Καρδαράς

Μέλος Δ.Σ. του Δικηγορικού Συλλόγου Πειραιά